

Rotary Club de Terrassa.

Discurs de cloenda del president Josep Puy. 12.7.016

Curs 2015-2016

Socis i amics rotaris, sigueu tots molt benvinguts i ben trobats en aquest sopar de fi curs on tanquem el curs rotary 2015-2016.

Semblava que no feia tan de temps quan iniciava la meva primera presidència en el curs 2009/2010 (17è president del nostre club) i semblava que era ahir quan començava la segona presidència en el curs 2015-2016 i com a 23è president. Tant en el discurs inaugural d'una com de l'altra us parlava d'il·lusió i de gratitud. Per raons òbvies dubto, de totes totes, que hi hagi una tercera tongada de discursos com a president. En canvi si que us haig de dir que la il·lusió i la gratitud romanen en el meu cor i en seguiré fent difusió i pràctica com amic de tots vosaltres i soci d'aquest club únic i meravellós.

El discurs de cloenda d'un president és un parlament de balanç, valoració, anàlisi i també d'autocrítica. No aniríem bé si les paraules de comiat fossin només d'autoelogi i ensabonament personal i compartit. Cal mirar allò que s'ha millorat i també totes aquelles coses que resten pendents i on cal seguir lluitant per aconseguir-les.

En el meu primer discurs com a nou president (juliol del 2009) ja parlava de la importància d'apropar el club a la ciutat i que calia tenir molt present que el Rotary Club de Terrassa forma part de manera indiscutible del seu teixit associatiu. En aquests moments, juliol de 2016, i amb dates que em facilita el bon amic i secretari Santi Rius, es tracta d'un fet inqüestionable.

En aquest curs que avui tanquem s'han publicat quasi bé un centenar d'articles en els mitjans de comunicació i el blog ha rebut una mitjana de 1200 visites mensuals. Més de 14.000 al llarg de l'any. Em sembla que no cal dir massa més cosa. També en aquesta línia cal entendre les dues propostes de conferències de les meves dues presidències: "Terrassencs amb nom i cognoms" i "Terrassencs arreu"

L'altre gran objectiu que ja plantejava fa uns quants anys i reiterava en el segon discurs de presa de possessió en el dia de la festa nacional francesa (14 de juliol de 2015) era el d'augmentar la família rotària i veure créixer la nostra massa social. El resultat ha estat del tot contrari a les nostres previsions. No hem augmentat, ans al contrari, hem anat enrere. Aquest és un tema pendent i del que assumeixo la meva quota de responsabilitat de no haver-ho aconseguit. No és senzill i ben segur que no he fet tot el que calia. Tampoc em puc/podem conformar amb la frase estereotipada i també ben certa: *a totes les entitats passa el mateix*. És una evidència però no és una resposta que tanqui aquest problema.

Tot això podria ser un balanç una mica a corre-cuita i revestit d'una certa fredor, poc emotiu i sense ànima. No ens podem quedar només aquí. Som un club d'amics, de grans amics, forjat amb el pas dels anys. Alguns, amb l'Enric Mata al capdavant, iniciaren aquesta meravellosa aventura l'any 1992, participaren de la fundació oficial del club el 12 de març de 1993 a Ca n'Amat i aquests i d'altres que ja no hi són revestiren el club de solidesa, capacitat de superació, estima per la ciutat i accentuada sensibilitat per tot el que significa solidaritat, cooperació i proïsme. A tots ells, els que seguïu i els que ja no hi són: moltes gràcies. Generositat i agraïment per damunt de tot. Anem de manera imparable cap a la celebració dels 25 anys d'història. No en tingueu cap mena de dubte.

Per això estem aquí , malgrat tots els malgrats continuem com a club i hem enfortit/consolidat els lligams d'amistat, companyonia i cooperació. Som els que som i cal afrontar les coses amb serenor i optimisme. L'edifici pot haver tremolat, en alguns moments, però no pas caure sota cap concepte.

El governador del nostre districte, en Sergio Aragón, escriu el següent en la seva carta de comiat del proppassat mes de juny:

“Nos merecemos un muy mayor reconocimiento social por lo que somos y por lo que hacemos. Pero también somos conscientes de que, al final, sólo nosotros seremos responsables solidariamente de nuestro éxito como Rotarios. Nuestro ejemplo y liderazgo en todo lo que hagamos, nuestra actuación ciudadana, nuestros proyectos y acciones humanitarias... Nuestro ejemplo y compromiso, en definitiva, van a conformar ahora y en el futuro, la evolución y éxito del movimiento Rotario en nuestro país. Estamos de la Rueda, somos parte de su engranaje y nuestra andadura no tiene fin. Es el camino, en sí mismo, lo que importa... porque nuestra meta es la mejora constante, ya que la Rueda Rotaria seguirá girando y girando..”

I per això som forts davant l'adversitat, el contratemps i la desgràcia. I per això quan algun familiar directe ens ha deixat o ha estat un mateix soci hem posat en acció i evidència tots aquests valors dels que poc sovint presumim però portem ben a dins nostre.

Aquest curs no podrà mai ser catalogat com un curs més. Sempre serà el curs on vàrem perdre en Raimon Sellarés (desembre de 2015). La seva empremta és del tot inesborrable i justifica, en bona mesura, perquè estem aquí i, sobretot, de quina manera hi som i ens comportem.

Fixeu-vos en el detall de com la tristor dels primers moments, dies o setmanes va donar pas a una il·lusió compartida per haver-lo conegut i d'explicar un munt de vivències i anècdotes viscudes al seu costat. Ho vàrem viure en l'inesborrable i emotiu sopar d'homenatge del 16 de juny.

Ningú, absolutament, ningú ha deixat d'explicar moments i situacions viscudes i compartides. El nostre imaginari es va posar en marxa i tots portem en Raimon Sellarés en el nostre cor i en els nostres records. Això és gratitud. Autèntica gratitud.

Aquesta és la nostra targeta de visita. Valorar les coses i, especialment, les persones. Ser agraïts. Ho som molt i en seguim aprenent de tota mena de fets i circumstàncies.

Us recomano la lectura del llibre epistolar entre la Magda Heras, terrassenca, cardiòloga de prestigi internacional i tristament traspassada l'agost de 2014 amb el monjo i prior del monestir de Montserrat, Ignasi Fossas. Quin llibre!, quin testimoni!, quina serenor! i quina gratitud:

“D’aquests gairebé vint mesos de malaltia, he après a disfrutar de coses que abans em passaven per alt, ja que clàssicament aquest trimestre era una “bogeria” de feina afegida els caps de setmana. Ho dic per la bellesa de la primavera. Recordo que l’any passat ja em va emocionar, però aquest encara més. Com que ara tinc temps, puc aturar-me, veure i sentir com tot reneix i, amb la natura, les meves ganes que el meu “intrús” acabi marxant!. M’agrada seguir aquí, amb la natura, els amics i la família, i demano sempre per unes quantes primaveres més..”.(8.5.2014)

Així, doncs, gratitud entre nosaltres i, sobretot, categoria. Això és el que destil·la l'escrit de comiat de la Ketty Sellarés (8 de juny de 2016) en deixar el club per canvi de residència: ***“haver tingut la sort de trobar-hi uns amics reals, amb qui es pot comptar i amb qui he compartit grans vetllades, excursions, viatges. Experiència i riquesa que em quedo per sempre.”*** Hem sentit la seva baixa però ens reconforta el seu estil. Feu el que feu no perdeu mai les formes.

Gratitud per tots els que han volgut compartir la seva saviesa i experiència amb nosaltres al llarg de tot aquest any: Miquel Peralta, Assumpta Malgosa, Rafel Aróztegui, Núria Beltrán, Joan Manel Calvo, Montse Villarès, la brillant conferència del Dr. Jordi Camí (Paul Harris): tots ells experts en el seu camp i grans persones. Quanta saviesa compartida al voltant d'un sopar.

Gratitud per la gent que hi dedica i esmerça temps perquè la maquinària del club i les seves activitats no s'aturin: Baltasar Pineda, Angel Morillas, Ramon Guimjoan, Jordi Figueres, Jaume Puig

Gratitud a la gent de la junta pel seu suport i treball:

-Al Jaume Suana no li tindrè en compte el seu oferiment per aquesta presidència que avui acabo. Des del primer moment vaig entendre que calia tirar endavant el club i preservar l'estabilitat.

-Al Domènec Ferran per la seva disponibilitat i suport. Quin caràcter i bonhomia.

-Al Josep Munné per fer que els balanços, els pressupostos i la comptabilitat en general siguin molt més senzills i comprensibles, sobretot, pels qui no hi entenem gens. Moltes gràcies. Gràcies per la teva disponibilitat.

-Al Joan Cadafalch per haver acceptat la presidència pel curs vinent. Agradi o no, donar aquest pas vol dir compromís i responsabilitat. Ambdós conceptes que tota la massa social del club hauria d'assumir. En Joan és una de les persones més íntegres i generoses que mai he conegut.

-A l'amic Santi Rius sempre atent a tots els detalls, al protocol, a les formes i, sobretot, mantenir les actes dels plenaris i de les reunions de Junta al dia. Amb en Santi Rius al costat no es tan difícil ser president. En absolut. A vegades he pensat si dorm alguna estona o estar les 24 hores del dia davant l'ordinador. El seu sentit de l'anticipació és espectacular. No sé si hores d'ara ja tenim les fotos del proper sopar de Nadal penjades al blog. Et diria mil vegades gràcies i em passejaria amb una avioneta per les platges de Castelldefels palesant aquesta actitud, però sempre em quedaria curt.

SI EL MÓN FOS...

**Si el món fos escrit amb llapis,
podria esborrar la lletra
que vol ferir;
podria esborrar mentides
que no cal dir;
n'esborraria l'enveja
que porta mals;
n'esborraria grandeses
de mèrit fals...
Però és escrit amb tinta
de mal color:
el color brut de la guerra
i del dolor.**

**Qui voldrà escriure un nou món
més just i net?**

**Potser que tu i jo ho provéssim,
ben valents, lletra per lletra,
des del nostre raconet...**

Joana Raspall (1913-2013)

BON Estiu,

Moltes gràcies,

Molta sort i felicitat